

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004319953344/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

»Ja, ikke er det bedre.«

»Nei, det har Du Ret i: det er vistnok endnu værre; thi saaledes gaar der mange Aar, hvori de leve et mørkt og sørgeligt Liv, den ene Dag efter den anden. Først naar den Ene af dem skal døe, kommer det til en Forklaring imellem dem: de fortryde da begge bittert, hvad der er skeet; – men da er det for silde!«

»Aa ja, det er jo noget sent taget. Men jeg tænker da ogsaa nok, at naar de gaar der og seer paa hinanden hver Dag og er ulykkelige, saa varer det ikke slet saa længe, inden de klarer, hvad der kan være dem imellem.«

»Ja, det synes man maaskee, naar man ikke forstaaer sig paa det; men gjør man det, saa veed man, at det netop hører sig til, at den, som faaer saadan en Mistanke, skal gaae med den i lange Tider, og mange Gange paa den allerhatnelligste Maade lade Leiligheden til at faae den opklaret slippe sig af Hænderne.«

»Ja, det kan jo gjerne hænde sig. Men se, jeg kan da rigtignok ikke forstaae, at naar En synes om en Anden, den saa alligevel kan gaae saadan og troe al Slags Daarlighed om den.«

»Ja, det er, som jeg siger, Thomas! Det er, fordi Du aldeles ikke kjender Noget til Kjærlighed. Dersom Du havde læst noget Mere om Sligt, saa vilde Du allerede for længe siden have seet, hvorledes baade han og hun just i de Forhold troe om hinanden, hvad der ellers aldrig kunde falde dem ind: saasnart blot Nogen fremfører en Beskyldning eller gjør en Hentydning, saa antage de det næsten altid for afgjort, og tit bliver hele deres Liv forspildt bare af den Grund.«

»Ja, men saa er det ogsaa nogle Tossehoveder.«

»Det er virkelig underligt,« svarede Christian med undertrykt Harme, »at høre Dig, Thomas! tale paa den Maade om Mennesker, der netop beskrives som de ædleste og klogeste.«

»Ja, men kanske de ikke passer efter Beskrivelsen.«

»Kunde Du ikke snarere tænke Dig, at det maaskee var Dig, som i din Visdom ikke forstod Beskrivelsen? – Jeg kan sige Dig, at just det, som Du slet ikke kan begribe, netop er det Allernødvendigste i en Novelle: først de vigtige Misforstaaelser, som yderst vanskelig kunde opstaae, dersom det ikke hørte sig til, at de Elskende gjensidig skulde troe alt Slags Ondt om hinanden; og dernæst den urokkelige Taushed hos den, som blot ved at sige et Ord kunde opklare det Hele; thi uden den hjælp alt det Andet dog ikke.« –